BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 17 juli 2001 *

I mål C-180/01 P-R,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. A. Whelan, i egenskap av ombud, biträdd av J. E. Flynn, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående uppskov med verkställigheten av dom av den 7 februari 2001 meddelad av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-89/98, NALOO mot kommissionen (REG 2001, s. II-515),

i vilket de andra parterna är:

National Associaton of Licensed Opencast Operators (NALOO), Newcastle upon Tyne (Förenade kungariket), företrädd av M. Hoskins, barrister, och A. Dowie, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

British Coal Corporation, London (Förenade kungariket), företrätt av D. Vaughan och D. Lloyd Jones, QC, och C. Mehta, solicitor,

International Power plc, tidigare National Power plc, London (Förenade kungariket), företrätt av D. Anderson, QC, M. Chamberlain, barrister, och S. Ramsay, solicitor,

och

PowerGen (UK) plc, tidigare PowerGen plc, London, företrätt av K. P. E. Lasok, QC, och N. P. Lomas, solicitor,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

1 Europeiska gemenskapernas kommission har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 23 april 2001, med stöd av artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 7 februari 2001 i mål T-89/98, NALOO mot kommissionen (REG 2001, s. II-515, nedan kallad

den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogiltigförklarade kommissionens beslut IV/E-3/NALOO av den 27 april 1998 om avslag på det klagomål som National Association of Licensed Opencast Operators (nedan kallad NALOO) hade ingett om att Central Electricity Generating Board (nedan kallat CEGB) och British Coal Corporation (nedan kallat British Coal) tillämpat diskriminerande inköpspriser och orimligt höga utvinningsavgifter avseende kol som utvunnits på licens.

2 Genom särskild handling som inkom till domstolens kansli den 22 maj 2001 ansökte kommissionen, med stöd av artikel 39 KS, om att domstolen skulle förordna om uppskov med verkställigheten av den överklagade domen, till den del kommissionen i denna förpliktades att utreda och fatta beslut avseende de omständigheter som NALOO åberopat i sina klagomål av den 29 mars 1990 respektive 15 juni 1994. Enligt dessa klagomål har diskriminerande priser och alltför höga avgifter tillämpats för kol som utvunnits på licens under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990.

3 Den 21 juni 2001 inkom NALOO med ett skriftligt yttrande avseende ansökan om uppskov. British Coal, International Power plc (nedan kallat International Power) och PowerGen (UK) plc (nedan kallat PowerGen) inkom med yttranden den 25 juni 2001.

4 Det saknas anledning att höra parterna muntligt, eftersom deras inlagor innehåller de uppgifter som är nödvändiga för att beslut skall kunna fattas beträffande ansökan.

Bakgrunden till tvisten

5 British Coal ägde, med stöd av Coal Industry Nationalisation Act 1946 (lag om förstatligande av kolindustrin), nästan samtliga koltillgångar i Förenade kunga-

riket och hade ensamrätt att utvinna kol, innan dess verksamhet privatiserades genom Coal Industry Act 1994 (lag om kolindustrin). British Coal hade emellertid befogenhet att bevilja privata företag licens att utvinna kol mot en avgift som fastställdes enligt en enhetlig tariff.

6 Enligt en överenskommelse som slöts i maj 1986 (nedan kallad 1986 års överenskommelse) köpte CEGB 72 miljoner ton kol av British Coal under räkenskapsåret 1986/1987 till ett genomsnittligt leveranspris av 172 pence per gigajoule fritt gruvan.

7 Genom Electricity Act 1989 (lag om elektricitet) privatiserades CEGB den 1 april 1990, och dess tillgångar överfördes till bland annat National Power plc, sedermera International Power, och PowerGen, två bolag som bildades för det syftet. Dessa bolag slöt även avtal med British Coal om leverans av kol med början den 1 april 1990 (nedan kallade leveransavtalen).

8 I mars 1990 sänkte British Coal avgiften från 11 GBP per ton utvunnet kol till 7 GBP per ton med verkan från och med den 1 april 1990.

9 I klagomål till kommissionen av den 29 mars 1990, som kompletterades bland annat den 27 juni och den 5 september 1990 (nedan kallat 1990 års klagomål), gjorde NALOO gällande att såväl 1986 års överenskommelse och leveransavtalen som träffats mellan British Coal och elproducenterna som nivån på de avgifter som British Coal tog ut från kolföretagen med licens stred mot artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget.

10 Genom beslut av den 23 maj 1991 (nedan kallat 1991 års beslut) avslog kommissionen 1990 års klagomål, till den del det avsåg situationen från och med den 1 april 1990. NALOO:s talan om ogiltigförklaring av detta beslut ogillades av förstainstansrätten i dom av den 24 september 1996 i mål T-57/91, NALOO mot kommissionen (REG 1996, s. II-1019).

11 Efter att H. J. Banks & Co. Ltd, ett privat företag som tillverkar kol på licens och som är medlem i NALOO, väckt skadeståndstalan mot British Coal vid High Court of Justice (England och Wales), Queen's Bench Division (Förenade kungariket), begärde denna domstol förhandsavgörande från domstolen. I dom av den 13 april 1994 i mål C-128/92, Banks (REG 1994, s. I-1209), punkt 19, fastslog domstolen att artiklarna 4 d, 65 och 66.7 i EKSG-fördraget inte ger upphov till rättigheter som enskilda kan åberopa direkt vid nationella domstolar.

12 I punkt 21 i samma dom konstaterade domstolen även att eftersom kommissionen har exklusiv behörighet att avgöra om det skett överträdelser av bestämmelserna i artiklarna 65 och 66.7 i fördraget, kan de nationella domstolarna inte pröva en skadeståndstalan om kommissionen inte har fattat något beslut inom ramen för denna behörighet.

13 Efter att Hopkins m.fl., kolproducenter med licens, väckt skadeståndstalan mot National Power plc och PowerGen vid High Court, begärde denna domstol ytterligare ett förhandsavgörande från domstolen. I dom av den 2 maj 1996 i mål C-18/94, Hopkins m.fl. (REG 1996, s. I-2281), punkt 29, fastslog domstolen att artiklarna 4 b och 63.1 i fördraget inte ger upphov till rättigheter som enskilda kan åberopa direkt vid nationella domstolar.

14 Enskilda kan bland annat inte vid nationella domstolar åberopa att den systematiska diskriminering som köpare praktiserar är oförenlig med artikel 63.1

i fördraget, såvida inte diskrimineringen har blivit föremål för en rekommendation riktad till berörda regeringar (domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl., punkt 27).

15 I samtliga fall där bestämmelserna i en rekommendation grundad på artikel 63.1 i fördraget med hänsyn till sitt innehåll förefaller vara ovillkorliga och tillräckligt precisa, kan enskilda däremot direkt åberopa dem vid nationella domstolar under samma förutsättningar som de åberopar direktiv (domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl., punkt 28).

16 Med beaktande av de ovannämnda domarna Banks respektive Hopkins m.fl. avslog High Court såväl skadeståndstalan som väckts av H. J. Banks som den som väckts av Hopkins m.fl.

17 Av den överklagade domen framgår att NALOO den 15 juni 1994 ingav ett klagomål, betecknat tillägg (nedan kallat 1994 års klagomål), vari gjordes gällande att de relevanta fördragsbestämmelserna inte hade direkt effekt och att kommissionen inte hade exklusiv behörighet. I klagomålet begärde NALOO att kommissionen skulle fastställa att de inköpspriser och den avgift som CEGB och British Coal tillämpade på kol som utvunnits på licens från år 1973 till den 1 april 1990, och som senare sänktes under räkenskapsåren 1984/1985—1989/1990, stred mot såväl artikel 63.1 i fördraget, som artiklarna 4 d, 65 och 66.7 i fördraget.

18 Genom beslut IV/E-3/NALOO av den 27 april 1998 (nedan kallat 1998 års beslut), vilket delgavs NALOO den 1 maj 1998, avslog kommissionen 1994 års klagomål.

19 Kommissionen fastslog i huvudsak följande:

— Artiklarna 63.1 och 66.7 i fördraget är framåtsyftande och möjliggör för kommissionen att för framtiden sätta stopp för befintliga överträdelser. Bestämmelserna ger inte kommissionen befogenhet att handlägga ett klagomål som ingavs den 15 juni 1994 vari tidigare överträdelser av fördraget, som skedde före den 1 april 1990, påtalas.

— Artikel 65 i fördraget är inte tillämplig på de utvinningsavgifter som ensidigt fastställdes av British Coal och vilka påstås vara alltför höga.

— Även om kommissionen hade kunnat pröva 1994 års klagomål med avseende på artiklarna 4 d och 66.7 i fördraget och även om artikel 65 i fördraget vore tillämplig, är den bevisning som NALOO har ingivit inte tillräcklig för att styrka att de påstådda överträdelserna förelåg. De uppgifter som NALOO har lämnat kan inte användas av kommissionen som utgångspunkt vid en undersökning, i synnerhet inte med hänsyn till förstainstansrättens ovannämnda dom av den 24 september 1996, NALOO mot kommissionen.

Den överklagade domen

20 Till att börja med fastslog förstainstansrätten i punkt 52 i den överklagade domen, såvitt avser de överträdelser som NALOO påtalat avseende räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990, att ett och samma klagomål skall anses ha inlämnats till kommissionen, eftersom klagomålet av den 15 juni 1994 endast utgjorde en utvidgning av 1990 års klagomål.

21 I punkt 58 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att kommissionen med uttrycket "befintliga överträdelser" i artiklarna 63.1 och 66.7 i fördraget avser överträdelser som pågår när det inges ett klagomål där dessa överträdelser påtalas. Eftersom den första delen av NALOO:s klagomål ingavs år 1990 och det tillägg som enbart utgjorde en utvidgning av den första delen ingavs år 1994, drog förstainstansrätten i punkt 59 i den överklagade domen — enligt kommissionens egen bedömning — slutsatsen att de överträdelser som hade hänskjutits till kommissionen för prövning var befintliga.

22 Förstainstansrätten konstaterade vidare i punkterna 61 och 63 i den överklagade domen att det följde av punkt 19 i den ovannämnda domen Hopkins m.fl., och av principen om verksamt rättsligt skydd, att artiklarna 4 b och 63.1 i fördraget, å ena sidan, i förening med artiklarna 4 d och 66.7 i fördraget, å andra sidan, gav kommissionen befogenhet att undersöka de två delar av NALOO:s klagomål i vilka det begärdes att kommissionen skulle fastställa att elproducenterna och British Coal under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990 tillämpat diskriminerande inköpspriser och orimligt höga avgifter på det kol som utvanns på licens.

23 I punkt 64 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att kommissionen, enligt artiklarna 63 och 66.7 i fördraget, var behörig att pröva NALOO:s klagomål, till den del däri påtalades att dessa artiklar överträtts under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990.

24 I punkt 76 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att en prövning av NALOO:s klagomål avseende räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990 inte skulle strida mot rättssäkerhetsprincipen.

25 I punkterna 80 och 82 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att det, för att bedöma om 1998 års beslut var lagenligt, inte var nödvändigt att

vare sig besluta om kommissionen har befogenhet att anta andra rättsakter än rekommendationer, eller om rekommendationers rättsverkningar i nationell rätt, och inte heller om huruvida artikel 65 i fördraget är tillämplig på de omtvistade avgifterna.

26 Vad gäller kommissionens skyldighet att pröva NALOO:s klagomål erinrade förstainstansrätten i punkt 85 i den överklagade domen om att kommissionen har exklusiv behörighet att pröva "påstådda" överträdelser och drog därav den slutsatsen att eftersom kommissionen i förevarande fall hade befogenhet att pröva NALOO:s klagomål avseende de påstådda överträdelserna under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990, var kommissionen skyldig att göra en sådan prövning.

27 1998 års beslut, i vilket NALOO:s klagomål prövades i andra hand, blev slutligen ogiltigförklarat på grund av bristfällig motivering avseende såväl svaret på den del av klagomålet vari de diskriminerande priserna påtalades (punkterna 103—115 i den överklagade domen), som svaret på den del av klagomålet vari de orimligt höga avgifterna påtalades (punkterna 116—124 i den överklagade domen).

Ansökan om interimistiska åtgärder

Parternas argument

28 För att rättfärdiga att ansökan om uppskov uppfyller kravet på *fumus boni juris* [att uppskovet faktiskt och rättsligt framstår som nödvändigt] har kommissionen gjort gällande att konstaterandet i den överklagade domen — att kommissionen är skyldig att pröva alla klagomål som inlämnats till den — inte är förenligt med domstolens och förstainstansrättens rättspraxis och att den nämnda domen för övrigt saknar motivering i detta hänseende.

29 Kommissionen anser, varvid den till stöd härför har åberopat den ovannämnda domen Hopkins m. fl., att den inte är behörig att pröva påstådda överträdelser som redan inträffat, såvida inte detta visar sig nödvändigt för att säkerställa en ändamålsenlig verkan av artiklarna 4 b och 63.1 eller artiklarna 4 d och 66.7 i fördraget. Så är inte fallet i förevarande fall.

30 Kommissionens behörighet kan inte grundas på ett sådant formellt kriterium som att den i klagomålet påtalade överträdelsen måste pågå vid den tidpunkt då klagomålet inges. Det är följaktligen inte avgörande att den i 1990 års klagomål påstådda överträdelsen bestod under två dagar efter det att klagomålet ingavs, för att upphöra den 1 april 1990. Kommissionen anser i vilket fall som helst att förstainstansrätten har gjort en felaktig bedömning genom att fastslå att 1994 års klagomål endast var ett tillägg till 1990 års klagomål.

31 Enligt kommissionen har förstainstansrätten felaktigt underlåtit att pröva de grunder som kommissionen och intervenienterna åberopat beträffande räckvidden av kommissionens egen behörighet. Detta får till följd att för det fall det visar sig att NALOO:s klagomål vinner bifall vet kommissionen varken vilka typer av åtgärder som den måste vidta eller vilka följderna blir av desamma.

32 Vad gäller kravet på skyndsamhet, har kommissionen, som erinrat om att den inte anser sig behörig att pröva NALOO:s klagomål, för det första anfört att den skulle agera utanför den behörighet som den tilldelats i fördraget om den måste meddela en rekommendation avseende omständigheterna i förevarande fall. Det framgår emellertid av domstolens fasta rättspraxis (beslut av den 21 maj 1977 i de förenade målen 31/77 R och 53/77 R, kommissionen mot Förenade kungariket, REG 1977, s. 921, punkterna 17 och 20, och beslut av den 24 september 1996 i de förenade målen C-239/96 R och C-240/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-4475, punkt 69) att de bestämmelser som reglerar kompetensfördelningen mellan de olika gemenskapsinstitutionerna å ena sidan, och medlemsstaterna å andra sidan, är av sådan betydelse att ett klart åsidosättande av dessa bestämmelser i sig är tillräckligt för

att vålla en irreparabel skada som rättfärdigar en tillämpning av fördragsbestämmelserna om interimistiska åtgärder.

33 Kommissionen anser att det med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall är klart att kompetensfördelningen inte har beaktats. Kommissionen anser att den kommer att bli tvungen att inom ramen för sin behörighet tillgripa de tvingande bestämmelser som den förfogar över för att pröva NALOO:s klagomål och för att genomföra nödvändiga undersökningar och, i detta syfte, vidta åtgärder som saknar stöd i fördraget, vilket skulle skada berörda personers rättsintressen och, i ännu högre grad, åsamka rättsordningen irreparabel skada. Om kommissionen å andra sidan skulle vara skyldig att anta en rekommendation på den grund som anges i den överklagade domen, är det mycket troligt att skadeståndstalan omedelbart skulle väckas vid nationella domstolar mot British Coal, International Power och PowerGen. Möjligheten att talan väcks vid en nationell domstol på grundval av åtgärder som rättsstridigt antagits av en gemenskapsinstitution innebär en risk för att kompetensfördelningen mellan gemenskapen och medlemsstaterna åsamkas irreparabel skada.

34 För det andra anser kommissionen att dess verksamhet har drabbats av en allvarlig och irreparabel skada. Eftersom de påtalade omständigheterna skall ha inträffat för länge sedan och de sifferuppgifter som tillhandahållits av NALOO inte är tillförlitliga, skulle en prövning av NALOO:s klagomål vara förenad med svårigheter vad gäller att identifiera berörda personer och få tag på tillförlitliga sifferuppgifter. Kommissionens ekonomiska resurser och personalresurser är begränsade och den personal som behövs för att pröva NALOO:s klagomål kommer inte att vara tillgänglig, till följd av ärenden som kommissionen bedömer som mer brådskande och prioriterade. Det är inte möjligt att få ersättning för de ekonomiska resurser som måste tas i anspråk för att slutföra prövningen.

35 International Power och British Coal anser i första hand att kommissionen inte är förpliktad att pröva NALOO:s klagomål beträffande tidsperio-

den 1986/1987—1989/1990 förrän överklagandet har prövats, även om domstolen inte förordnar om att verkställigheten av den överklagade domen skall skjutas upp. Med hänsyn till att den överklagade domen är otydlig, eftersom klagomålet rör förhållanden som ägde rum före år 1990, och eftersom NALOO försöker erhålla ett beslut med stöd av vilket det kan väcka talan om skadestånd vid de nationella domstolarna, kan det inte anses vara oförenligt med skyldigheten att verkställa den överklagade domen inom rimlig tid att invänta domstolens avgörande rörande överklagandet.

36 Vad beträffar kravet på skyndsamhet har PowerGen, samt i andra hand British Coal och International Power, anfört i huvudsak samma argument som kommissionen.

37 International Power har även gjort gällande att om en förpliktelse inte är preciserad och om det inte är nödvändigt att omedelbart verkställa densamma (det måste endast ske "inom rimlig tid") och denna förpliktelse bara rör en person (vilket gör att den inte kan anses vara av generell karaktär), får domstolen inte vara för sträng vid sin bedömning av huruvida kravet på skyndsamhet är uppfyllt. I förevarande fall är dessa omständigheter för handen såvitt avser skyldigheten att vidta åtgärder för att verkställa domen och denna skyldighet rör bara kommissionen.

38 British Coal har anfört att den överklagade domen givit upphov till stor osäkerhet rörande vilka åtgärder kommissionen får besluta om. Om kommissionen skulle vara skyldig att pröva NALOO:s klagomål, skulle domstolens dom i det överklagade målet inte ha någon betydelse. British Coal har även gjort gällande att bolagets samarbete med kommissionen under prövningen av klagomålet skulle vara onödigt och utgöra ett betydande resursslöseri för bolaget.

39 PowerGen har för sin del anfört att det är sannolikt att kommissionens prövning av NALOO:s klagomål kommer att vara klar innan domstolen meddelar sitt avgörande. Kommissionen kommer att bli tvungen att genomföra en komplicerad utredning på grund av klagomålet, eftersom det är nödvändigt att rekonstruera

situationen på marknaden mellan åren 1986 och 1990. Det finns dessutom inga tydliga uppgifter om de åtgärder som kommissionen är skyldig att vidta. Den skada som kommissionen och PowerGen har åsamkats i förevarande fall kan inte ersättas ekonomiskt, vilket ger upphov till en praktiskt taget olöslig situation. I beslut av den 30 juni 1961 i de förenade målen 42/59 TO och 49/59 TO, Breedband mot Höga myndigheten m.fl. (REG 1962, s. 323, 328) har en sådan situation ansetts utgöra en form av irreparabel skada.

40 NALOO däremot har yrkat att ansökan skall avslås. NALOO har framhållit att de åberopade skadorna enbart kommer att uppstå om kommissionen slutför prövningen av NALOO:s klagomål och antar en rekommendation innan domstolen avgjort överklagandet. Kommissionen har emellertid inte påstått att slutförandet av förfarandet är nära förestående, utan tvärtom anfört att prövningen av klagomålet är invecklad. Ingenting tyder på att förfarandet kommer att avslutas inom kort, eftersom kommissionen har ägnat fyra år åt att behandla 1994 års klagomål.

41 Vad gäller de undersökningsbefogenheter som kommissionen tilldelas i artikel 47 i EKSG-fördraget har kommissionen endast angett att den överväger att utnyttja dessa befogenheter, vilket inte skulle vara rättsstridigt, även om domstolen slutligen upphäver den överklagade domen, eftersom skyldigheten att pröva NALOO:s klagomål skulle följa direkt av denna dom.

42 Vad gäller den skada som de övriga bolagens intressen skulle komma att förorsakas har NALOO anfört att de uppgifter som kommissionen erhållit enbart får användas avseende prövningen av NALOO:s klagomål och att kommissionen har tystnadsplikt.

43 Vad gäller den skada som åsamkats kommissionens verksamhet har NALOO anfört att ingenting tyder på att kommissionen inte skulle kunna fullgöra sina övriga uppgifter på grund av utredningen av NALOO:s klagomål.

Bedömning

44 Inledningsvis kan noteras att parterna är oense om de slutsatser som kommissionen måste dra av den överklagade domen, och framför allt om de åtgärder som kommissionen är skyldig att vidta för att verkställa den överklagade domen inom rimlig tid.

45 Domstolen erinrar i detta avseende om att det i det interimistiska förfarandet inte ankommer på domstolen att avgöra hur en överklagad dom av förstainstansrätten skall verkställas (beslut av den 15 september 1995 i mål C-254/95 P-R, parlamentet mot Innamorati, REG 1995, s. I-2707, punkt 18).

46 Det bör även påpekas att enligt artikel 53 i EKSG-stadgan för domstolen skall ett överklagande i princip inte hindra verkställighet. Enligt artikel 39 andra stycket KS får dock domstolen förordna om uppskov med verkställigheten av den överklagade domen om den anser att omständigheterna så kräver.

47 Av artikel 83.2 i rättegångsreglerna följer att de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad skall föreligga för att uppskov med verkställigheten skall beviljas enligt artikel 39 andra stycket KS.

48 Det skall således prövas om dessa villkor är uppfyllda i förevarande fall.

49 När det gäller huruvida det föreligger sådana grunder som gör att uppskov med verkställighet kan beviljas, är det tillräckligt att erinra om att överklagandet av

den aktuella domen reser frågor av principiellt intresse rörande kommissionens befogenheter inom ramen för tillämpningen av EKSG-fördragets konkurrensrättsliga bestämmelser, på vilka klara svar inte återfinns i domstolens rättspraxis.

50 NALOO har för övrigt medgett att de grunder som kommissionen har anfört i sitt överklagande inte är helt grundlösa.

51 Under dessa omständigheter kan ansökan om uppskov med verkställighet inte avslås av detta skäl.

52 Vad gäller kravet på skyndsamhet erinrar domstolen om att ändamålet med ett interimistiskt förfarande är att säkerställa att det kommande slutliga avgörandet får full verkan, i syfte att undvika luckor i det rättsskydd som domstolen skall säkerställa (se särskilt beslut av den 12 december 1968 i mål 27/68 R, Renckens mot kommissionen, REG 1969, s. 274, 276; beslut av den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen, REG 1996, s. I-2441, punkt 46, och beslut av den 29 januari 1997 i mål C-393/96 P(R), Antonissen mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-441, punkt 36). För att uppnå detta mål skall frågan huruvida en ansökan om uppskov med verkställigheten ställer krav på skyndsamhet bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig och irreparabel skada [se i detta avseende beslut av den 25 mars 1999 i mål C-65/99 P(R), Willeme mot kommissionen, REG 1999, s. I-1857, punkt 62].

53 Det ankommer på den part som gör gällande en allvarlig och irreparabel skada att styrka förekomsten av densamma (se i detta avseende beslut av den 18 november 1999 i mål C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. I-8343, punkt 75). Det krävs inte att skadan kommer att inträffa med absolut säkerhet. Det räcker att den kommer att inträffa med en tillräcklig grad av sannolikhet. Sökanden är dock skyldig att bevisa de omständigheter som ligger till grund för antagandet att en sådan skada kommer att inträffa.

54 I förevarande fall har kommissionen inte styrkt att uppskovet är nödvändigt för att det kommande slutliga avgörandet av överklagandet skall få full verkan. Kommissionen har i synnerhet inte visat att den påstådda skadan inte är annat än hypotetisk, eller att den är tillräckligt omfattande eller allvarlig, och inte heller att den skulle vara irreparabel.

55 Vad gäller de skador som skulle komma att drabba de företag som kan komma att omfattas av kommissionens åtgärder om den fullföljer prövningen av NALOO:s klagomål, skall det först konstateras att fullföljandet av ett administrativt konkurrensrättsligt förfarande, som inleds för att företag skall få lämna sina synpunkter och för att kommissionen skall informeras, inte kräver mer av företagen än att de deltar i förfarandet för att tillvarata sina rättigheter. En sådan skyldighet är inte av den karaktären att den skulle åsamka företagen — vare sig avseende företagens rättsliga ställning eller avseende deras intressen — en sådan allvarlig och irreparabel skada som kan rättfärdiga de begärda åtgärderna (se beslut av den 7 juli 1981 i de förenade målen 60/81 R och 190/81 R, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 1857, punkt 10).

56 Det är dessutom rent hypotetiskt att kommissionen skulle utnyttja de undersökningsbefogenheter som den har erinrat om, och de svårigheter som skulle kunna uppstå för kommissionen när den prövar NALOO:s klagomål är beroende av i vilken utsträckning berörda parter samarbetar, vilket ännu är ovisst.

57 Vad vidare beträffar den talan som NALOO skulle kunna väcka till följd av kommissionens åtgärder kan det konstateras att enbart den omständigheten att en skadeståndstalan väcks inte förefaller kunna förorsaka en allvarlig och irreparabel skada. Att en sådan talan kommer att väckas är dessutom rent hypotetiskt i nuläget. En förutsättning för att så kommer att ske är i själva verket att kommissionen, efter att ha prövat klagomålet, fattar ett positivt beslut. Enligt kommissionen är förfarandet mycket invecklat och av vad som framkommit under det interimistiska förfarandet synes ett avgörande inte vara nära förestående.

58 De allmänna påståendena om praktiska eller administrativa svårigheter som skulle uppstå i kommissionens verksamhet, för det fall den överklagade domen verkställdes omedelbart, utgör slutligen inte grund för att bevilja det begärda uppskovet.

59 Av vad ovan anförts följer att kravet på skyndsamhet avseende ansökan om uppskov med verkställighet av den överklagade domen inte har styrkts och att ansökan följaktligen skall avslås.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**

2) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 17 juli 2001

R. Grass — Justitiesekreterare

G. C. Rodríquez Iglesias — Ordförande